

i Folkenes Forbund, maa jo medføre en Afspænding i den udenrigspolitiske Situation, i hvert Fald i adskillige Dele af Europa, men der er jo desværre andre Steder, baade her i Europa og i andre Verdensdele, hvor det ikke er fredelige Toner, der lyder, og at Lunten kan antændes hvert Øjeblik, kan desværre ikke benægtes. Derfor har vi hævdet fra vor Side, at i saadanne Tider kan Landet ikke ligge aabent for alle og enhver. Vi har jo ogsaa fra Venstres Side den Anskuelse, som vi saa tidt har fremført, at vi ikke vil føre Krig hverken med den ene eller den anden Stormagt eller „Smaaagt“; det vil vi ikke, i den Henseende tror jeg egentlig, der er Enighed indenfor hele den danske Rigsdag. Jeg har allerede nævnt, at vi skal være loyal som Medlem af Folkenes Forbund, og at vi har Pligter som neutral Magt, og vi skal ogsaa i saa urolige Tider som dem, vi er inde i nu, tænke paa at beskytte Landets Befolkning og vor Jord mod Fribyttere og Friskarere, hvis de i urolige Tider skulde true vor Eksistens som suveræn Magt. Derfor er efter vor Opfattelse den Anskuelse saa uhyre kortsynet, ja, forblindet, der doceres indenfor vore Enemærker: der staar ingen Steder skrevet noget om, siger man fra den Side, at vi har Pligt til i det hele at have noget som helst Forsvar, ergo kan vi fuldstændig afruste. Det er altsaa det, der doceres fra socialdemokratisk Side. Nej, der staar jo heller ingen Steder skrevet, at vi skal væge vort Hjem og dem, hvis naturlige Beskyttere vi er, men det har vi pr. Instinkt, de allerfleste af os da, heldigvis kan jeg sige. Den samme Betragtning anlægges vi, naar vi taler om vort fælles Hjem, vort Fædreland. Derfor tror jeg, alt taget i Betragtning, at vor Forslag, naar man tager Hensyn til de Nedsættelser, som nu paa ny foreslaas, i Virkeligheden turde være en Generalnævner for de forskellige Opfattelser, som findes indenfor og udenfor denne Sal, saaledes at vi dog kunde opnaa nogen Enighed efter den megen Strid, der har været om disse Spørgsmaal i Gud ved hvor mange Aar.

Man har maaske lagt Mærke til, at i vort nordlige Frændeland Norge forhandles der for Tiden om en ny Forsvarsordning. Det er større Summer, de taler om deroppe, end dem, som findes i vort Forslag her, og saa vidt man kan skønne efter de Forhandlingener, som er ført hidtil deroppe, er der almindelig Enighed — bortset fra Socialdemokratiet i hvert Fald — mellem baade mere moderate og mere radikale Venstre-mænd om, at de maa have en Forsvarsord-

ning, som alt iberegnet vil komme til at koste henimod 50 Mill. Kr.

Endelig er der et Spørgsmaal, jeg til Slut vil berøre med et Par Ord, da jeg antager, det vil blive draget frem ved første Behandling, og det er det Kasernebyggeri, som man ynder at tale om ved offentlige politiske Møder. Det, som man her jævnlig hører fremført fra vore Modstanderes Side, er, at vi fra Venstres Side vil være med til at øse Millioner ud til nye Kaserner. Jeg har hele Tiden hævdet — og da jeg sidst var Minister, fra 1922 til 1924, bestræbte jeg mig til det yderste derfor —, at den Sum, vi fik ind ved Salg af gamle Kaserner og Etablissementer, som vi ikke mere havde Brug for, skulde man nøjes med til Nybygninger, saa at man ikke gik til Rigsdagen om nye Bevillinger. Dette Arbejde var godt i Gang, da jeg fratraadte som Forsvarsminister i 1924, og vi har nu ved Salg af gamle Kaserner indvundet som Kassebeholdning eller som særlig Fond, hvad man vil kalde det, mellem 3 og 4 Mill. Kr. Efter den Hærorrdning, som vi fik i 1922, er der jo Tale om visse Garnisonsomlægninger, men jeg vil tro, at man kan holde sig indenfor det Beløb, jeg nys nævnte, saa at man ikke behøver at komme til Rigsdagen om nye Bevillinger. Jeg er imidlertid ikke helt sikker paa, om man ikke fra visse Sider, naar jeg kommer og anmoder om en Del af det, vi har opsamlet som særlig Fond ved Slag af gamle Kaserner, vil sige, at nu er der Tale om en Forhøjelse af Militærbevillingerne. Fortolkningskunsten gaar jo vidt, det har vi hørt saa tidt, ikke mindst naar det er militære Problemer, vi drøfter paa den danske Rigsdag. Jeg for mit Vedkommende vil anlægge det Synspunkt, at det hele skal gøres saa billigt og saa økonomisk som overhovedet muligt, men jeg vil paa den anden Side bestræbe mig for, at Landets unge Sønner, som jo efter vor Forsvarsordning ikke melder sig frivilligt, skal have saadanne Rum at bo i, at Rigsdagen og Regeringen kan være det bekendt. I den Henseende er der en Del at gøre, men det vil jeg maaske senere faa Lejlighed til at udtale mig om, naar denne Sag kommer til Behandling.

Med disse Ord skal jeg anmode om, at man modtager det Lovforslag, jeg her har den Ære at forelægge for det høje Folketing, og de Ændringsforslag, jeg vil stille, og som om faa Dage vil blive sendt til Finansudvalget, med Velvillie.

Ministeren for Sundhedsvæsenet (Rubow): Det første Lovforslag, jeg skal til-